

ସୁଭାଷିସ ବକ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ

ବନାମ

ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ମେଡିକାଲ ପରିଷଦ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଫେବୃଆରୀ 14, 2003

[ଏସ. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଏବଂ ଶିବରାଜ ବି. ପାଟିଲ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିହୃୟ]

ବେଙ୍ଗଲ ମେଡିକାଲ ଅଧିନିୟମ, 1914—ଧାରା 15 ଏବଂ 18:

ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ଵାରା, ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ରହିଛି—
ମକଦ୍ଦମା ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ଔଷଧ
ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କିମ୍ବା ଅସୁସ୍ଥତା କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାକୁ ନୁହେଁ—ଡିପ୍ଲୋମା
ଧାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅଧିକାର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ଆପଣ—ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି
ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି—ଖଣ୍ଡପୀଠ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ଵୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗ୍ୟତା
ନଥିବା ଦର୍ଶାଇ ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି—ଅପିଲ୍‌ରେ, ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଗଲା: ଯେହେତୁ
କେତେକ ରୋଗର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବୈଧ ଭାବରେ
ଧାରଣ କରାଯାଇଛି, ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର ଏବଂ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ପୃଥକ
କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ତାହା ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ ।

ଏକ ଅଧିସୂଚନା ବଳରେ, କମ୍ୟୁନିଟି ମେଡିକାଲ ସର୍ଭିସର ଡିପ୍ଲୋମା ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ସମାପ୍ତ
କରିଥିବା ଅପିଲ୍‌କାରୀମାନଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ଥିଲା । ମକଦ୍ଦମାର ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ
ପରେ, ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରାମୀଣ ଜନସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ରୋଗର
ଚିକିତ୍ସା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ କି ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ଵାରା ଡିପ୍ଲୋମା
ଧାରୀମାନଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର, ଅସୁସ୍ଥତା ପ୍ରମାଣପତ୍ର, କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାମଲା ପାଇଁ
ଆବଶ୍ୟକ ସୁସ୍ଥତା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇନଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା
କରାଯାଇଥିବା ଚିକିତ୍ସା ପରାମର୍ଶ ଏବଂ ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ BMO ଏବଂ ପ୍ରଭାରୀ M.O.
ଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତି-ସ୍ଵାକ୍ଷରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ।

ଅପିଲ୍‌କାରୀମାନେ, ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଆନୁସଙ୍ଗିକ ଅଧିକାର ଯେପରିକି ଔଷଧ
ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କିମ୍ବା ଅସୁସ୍ଥତା କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ

କରାଯିବାକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ବେଙ୍ଗଲ ମେଡିକାଲ ଅଧିନିୟମ, 1914 ର ଧାରା 15 ଏବଂ 18 ସହିତ ପଠିତ 17/05/1915 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ସଂଖ୍ୟା 108 ବଳରେ, ସେମାନେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ବେଙ୍ଗଲ ପରିଷଦର ତାତ୍ତ୍ୱିକ ପେଶାଜୀବୀ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଚିକିତ୍ସକମାନଙ୍କର ପଞ୍ଜିକାରେ ନିଜର ନାମ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି ।

ଏହି ସର୍ତ୍ତ ସହିତ ଆବେଦନଟି ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପେଶା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଅଧିକାର ହେଉଛି ଔଷଧ ଲେଖିବା ଏବଂ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବା । ଅପିଲରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଏହି ଆଧାରରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ ଔଷଧ ଲେଖିବା କିମ୍ବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗ୍ୟତା ନାହିଁ; ଏବଂ ଧାରା 18 ର ପ୍ରୟୋଗ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା ପାଇଁ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ତ୍ତ ଗୁଡ଼ିକ ହେଲା: (a) ପରିଷଦର ସନ୍ତୋଷ ଯେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯୋଗ୍ୟତା ଦକ୍ଷ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ପେଶା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଜ୍ଞାନ କିମ୍ବା କୌଶଳର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନିର୍ଭରୋକ୍ତି ଅଟେ, (b) ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ସରକାରଙ୍କୁ ସେହି ମର୍ମରେ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ, ଏବଂ (c) ସରକାରୀ ରାଜପତ୍ରରେ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ସେଭଳି ବିବରଣୀ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉପରେ ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ । ସେଥିପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅପିଲ କରାଯାଇଛି ।

ଏହି ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି, ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ:

ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ନାମ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବାରେ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନାହିଁ । ଏକ ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତିର ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କରିବାର ଅଧିକାର ସେହି ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତିର ପେଶା କରିବାର ଅଧିକାରର ସମାନାର୍ଥକ ହେବ । ଅପିଲକାରୀମାନେ ବୈଧ ଭାବରେ କେତେକ ରୋଗର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କିମ୍ବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ସେମାନଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାରରୁ ପୃଥକ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରମାଣପତ୍ର କିମ୍ବା ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଏଭଳି ଅଧିକାର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ । ଗୋଟିକୁ ଅନ୍ୟଟିରୁ ଅଲଗା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଥରେ ଚିକିତ୍ସା

କରିବାର ଅଧିକାର ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ, ତେବେ ଔଷଧ ଲେଖିବା କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକୀୟ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାର ସେଥିରୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇଥାଏ । ଅନ୍ୟଥା ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଣୁ, କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ଯଦି ଧରିନିଆଯାଏ ଯେ 1915 ମସିହାର ଅଧିସୂଚନା ଅସ୍ଥିତ୍ୱରେ ନାହିଁ, ତଥାପି ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କର ଔଷଧ ଲେଖିବାର ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଉଛି ।

ଡାକ୍ତର ମୁକ୍ତିଆର ଚାନ୍ଦ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ, [1998] 7 SCC 579, ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଗଲା ।

ଭାରତର ମେଡିକାଲ ପରିଷଦ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବନାମ ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ, [1996] 7 SCC 731, ମାମଲାଟି ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ରଦ୍ଦ ହେଲା ।

ଏ.କେ. ସଭାପତି ବନାମ କେରଳ ରାଜ୍ୟ, AIR (1992) SC 1310, ମାମଲାର ସନ୍ଦର୍ଭ ଦିଆଗଲା ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 152/1994 ।

O.O.T. 1887/1992 ରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 24.08.1992 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଉପସ୍ଥିତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଆର୍.ଏଫ୍. ନରିମାନ୍, ବି. ସେନ୍, ତାପସ ରାୟ, ଅରୁଣଭ୍ ତୌଧୁରୀ, ସୁଶ୍ରୀ ଅବନ୍ତିକା କେଶବ୍‌ଦାନୀ, ଆର୍.ଏନ୍. କରଞ୍ଜିୱାଲା, ସୁଶ୍ରୀ ମାଣିକ କରଞ୍ଜିୱାଲା, ଜି.କେ. ବାନାର୍ଜୀ, ଦିଲୀପ ସିଂହା, ଡି. କ୍ରିଷ୍ଣନ, ଡି.ପି. ମହାନ୍ତି, ସିଂହା ଏବଂ ଦାସ, ରଞ୍ଜନ ମୁଖାର୍ଜୀ, ଏଲ୍.ଆର୍. ସିଂହ, ଅମିତେଶ କୁମାର, ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଭାରତୀ ଆନନ୍ଦ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

“ତୁମେ ଚିକିତ୍ସା କରିବ କିନ୍ତୁ ଔଷଧ ଲେଖିବ ନାହିଁ ।” ଏହି ଆଦେଶ କଣ ଆଇନଗତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯାଞ୍ଚରେ ତିଷ୍ଠି ପାରିବ? ଏହି ମାମଲାରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଥିବା ଏହା ହେଉଛି ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସରଳ ପ୍ରଶ୍ନ ।

ସୁଭାଷିସ ବକ୍ତି ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ମେଡିକାଲ ପରିଷଦ [ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ]

ଏହି ମାମଲାର ଦୀର୍ଘାୟତ ତଥ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅଟେ:

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ମିଶାଇ ପ୍ରାୟ 337 ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟର ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଅନୁସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ କମ୍ୟୁନିଟି ମେଡିକାଲ ସର୍ଭିସର ଡିପ୍ଲୋମା ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ସମାପ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । 15 ଅକ୍ଟୋବର, 1980 ରେ ଅଧିସୂଚନା ସଂଖ୍ୟା Health/MA/7076/5M-5/80 ମାଧ୍ୟମରେ, ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ସରକାର ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପାଠ୍ୟବିଭାଗର ବିଧାନରେ ଭାଗ B ଅଧୀନରେ ଅନୁଛେଦ 6F ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ଏକ ସଂଶୋଧନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଅବିକଳ ଏହିପରି ପଢାଯାଏ:

“6F: ଯେଉଁ ଛାତ୍ରମାନେ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପାଠ୍ୟବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଅନୁସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ମେଡିସିନ୍/ମେଡିକାଲ ସାଇନ୍ସରେ (ଏହି ଅନୁଛେଦର ଅନୁସୂଚୀରେ ସଂଜ୍ଞାୟିତ ଏବଂ ବିସ୍ତୃତ ଏବଂ ଏଣିକି କମ୍ୟୁନିଟି ମେଡିକାଲ ସର୍ଭିସରେ ଡିପ୍ଲୋମା ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ପାଇଁ କୁହାଯାଉଥିବା ନିୟମାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ) ଆବଶ୍ୟକୀୟ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ଅଧ୍ୟୟନ ଏବଂ ସମାପ୍ତ କରିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ନିୟମାବଳୀରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର ପରୀକ୍ଷାରେ ସାମିଲ କରାଯିବ ଏବଂ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଉଥିବା ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ଉପରୋକ୍ତ ପାଠ୍ୟବିଭାଗର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା “C.M.S ରେ ଡିପ୍ଲୋମା” ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ନାମ ସହିତ ଡିପ୍ଲୋମା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ । ଉପରୋକ୍ତ ପାଠ୍ୟବିଭାଗର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ପେଶାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ, ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଏବଂ ସୀମିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏଭଳି ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କର ଏକ ପଞ୍ଜିକା ମଧ୍ୟ ପରିଚାଳନା କରିବେ ।”

ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଯେପରି ସେଥିରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅଟେ:

“I. ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ:

- (i) ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ସହଯୋଗୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଏକ ଗୋଷ୍ଠୀକୁ ଚିକିତ୍ସା ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ।
- (ii) ସମୁଦାୟର ବ୍ୟାପକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯିବ ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରୋହାହନମୂଳକ, ପ୍ରତିଷେଧକମୂଳକ ଏବଂ ଆରୋଗ୍ୟମୂଳକ ଦିଗଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ।

(iii) ସଫଳତାର ସହ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ସମାପ୍ତ କରିବା ପରେ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ବିଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀର କ୍ଷେତ୍ର କର୍ମୀମାନଙ୍କର ଏକ ଦଳର ନେତା ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ ।

(iv) ଆରୋଗ୍ୟମୂଳକ ଔଷଧରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଏଭଳି ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ଯେପରି ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷାର୍ଥୀମାନେ ଗ୍ରାମୀଣ ଜନସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ରୋଗଗୁଡ଼ିକର ଚିକିତ୍ସା କରିପାରିବେ, ଯେଉଁଥିରେ ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗ, ଅପପୁଷ୍ଟି ଜନିତ ଅବସ୍ଥା, ସର୍ପାଘାତ, କୀଟନାଶକ ବିଷକ୍ରିୟା ଇତ୍ୟାଦି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ସମ୍ଭବ ନଥିବା ଜଟିଳ ଚିକିତ୍ସା ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ରୋଗଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ସର୍ବନିମ୍ନ ସୀମିତ ରହିବ । ତଥାପି, ଏଭଳି ପ୍ରାର୍ଥୀମାନେ ରେଫରାଲ୍ ହସ୍ପିଟାଲ୍ (ଯେପରିକି, ସର୍ବ-ଡିଭିଜନାଲ୍ କିମ୍ବା ଜିଲ୍ଲା ହସ୍ପିଟାଲ୍) ରେ ବିଶେଷ ଚିକିତ୍ସା ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଅଧିକ ଗୁରୁତର ରୋଗର ଲକ୍ଷଣ ଏବଂ ଚିକିତ୍ସାଗୁଡ଼ିକ ଚିହ୍ନିତ କରିବା ଶିଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେପରି ଏଭଳି ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଏହି ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକୁ ପଠାଯାଇପାରିବ ।

(v) ପରିବାର ନିୟୋଜନ ଏବଂ ଶିଶୁ ସୁରକ୍ଷା ସହିତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବାର ପ୍ରୋତ୍ସାହନମୂଳକ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠେୟକ ଦିଗରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ, ସେମାନଙ୍କ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ କ୍ଷେତ୍ର କର୍ମୀମାନଙ୍କ ସହିତ କ୍ଷେତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତ ଅଂଶଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ।

(vi) ପ୍ରଶିକ୍ଷଣର ଏକ ବଡ଼ ଭାଗ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ପରିଚାଳିତ ହେବ ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାଠ୍ୟକ୍ରମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅବଧିରେ ସେମାନଙ୍କ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହିତ ରହିବେ ଯେପରି ସେମାନେ ପାଠ୍ୟକ୍ରମର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ କ୍ଷେତ୍ର ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ ପରିଚିତ ହୋଇପାରିବେ ।”

23/06/1987 ରେ, ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ସରକାର ଏକ ଶୁଦ୍ଧିପତ୍ର ଜାରି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯେଉଁ ଡିପ୍ଲୋମା ପୂର୍ବରୁ ‘ଡିପ୍ଲୋମା ଇନ୍ ମେଡିସିନ୍ ଫର୍ କମ୍ୟୁନିଟି ଫିଜିସିଆନ୍ସ’ ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା ଥିଲା, ତାହାକୁ ‘ଡିପ୍ଲୋମା ଇନ୍ କମ୍ୟୁନିଟି ମେଡିକାଲ ସର୍ଭିସ’ ଭାବରେ ନୂତନ ନାମକରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ନାମକରଣର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାର ଉପରେ କ୍ଷତିକାରକ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ ବୋଲି ଆଶଙ୍କା କରି, ଅପିଲକାରୀମାନେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 7052/89 ଦାୟର କରିଥିଲେ । ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଆଧାରରେ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ନିଷ୍ପତ୍ତି

କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ରାଜ୍ୟ ସଫଳ ପ୍ରାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ 'ଡିପ୍ଲୋମା ଇନ୍ କମ୍ୟୁନିଟି ମେଡିକାଲ ସର୍ଭିସ' ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ଉକ୍ତ ଆବେଦନରେ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଏଭଳି ପ୍ରାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ଚାକିରି ପ୍ରଦାନ କରିବ । ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସ୍ଵସ୍ଥ କରିଦେଇଥିଲେ ଯେ ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପେଶା କରିବାର ଅଧିକାର ରହିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ଆଦେଶର ସେହି ଅଂଶକୁ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆଦୌ ଆପଣେ କରାଯାଇନଥିଲା, ଏବଂ ପଞ୍ଜିକାରେ ନାମ ପଞ୍ଜୀକରଣ କେବଳ ଔଷଧ ଲେଖିବା ଏବଂ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାର ପାଇଁ ଅଟେ ।

ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଆଦେଶରେ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ, ଅପିଲକାରୀମାନେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଅପିଲ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଖଣ୍ଡପୀଠ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ ନାମକରଣରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ । ଖଣ୍ଡପୀଠ ଦୋହରାଇଥିଲେ ଯେ “ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରଣ କରିଥିବା ଏବଂ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ଓ ସହଯୋଗୀ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଗ୍ରାମୀଣ ଜନସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ରୋଗ ଯେପରିକି ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗ, ଅପପୁଷ୍ଟି ଜନିତ ଅବସ୍ଥା, ସର୍ପାଘାତ, କୀଟନାଶକ ବିଷକ୍ରିୟା ଇତ୍ୟାଦିର ଚିକିତ୍ସା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବେ ।” ଖଣ୍ଡପୀଠ ଏଭଳି ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କୁ ଚାକିରି ପ୍ରଦାନ କରିବା ସମ୍ପର୍କରେ ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନୀତି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ । ଏହା ଉପରେ, ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପାଠ୍ୟବିଭାଗ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ଵସ୍ଥୀକରଣ ଆଲୋଚନାରେ, ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କର 10 ଅକ୍ଟୋବର, 1980 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ଵାରା ସଂଶୋଧିତ ନିୟମାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାକୁ ହକଦାର, ତାହା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବା ନେଇ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଆଶଙ୍କା କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କ ପଞ୍ଜିକାରେ ନାମ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସମ୍ପର୍କରେ, ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସ୍ଵସ୍ଥ କରିଥିଲେ ଯେ ପଞ୍ଜିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯିବ ଏବଂ ମୂଳ ଅଧିସୂଚନାର ଧାରା 6F ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳିତ ହେବ ଏବଂ ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଆନୁଷ୍ଠାନିକତା 31 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1990 କିମ୍ବା ତାହା ପୂର୍ବରୁ ସମାପ୍ତ ହେବ ।

ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏହି ରାୟ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ପାଳନ କରାଯାଇନଥିଲା । 7 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1990 ରେ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ଆବେଦନ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ।

ସେହି ସମୟ ସୁଦ୍ଧା, 21 ନଭେମ୍ବର, 1990 ରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଆଦେଶ ସଂଖ୍ୟା HPH/10-S-3-90/1512 ମାଧ୍ୟମରେ ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ବିବରଣୀ ଜାରି କରିଥିଲେ । 23 ନଭେମ୍ବର, 1990 ରେ ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ଆଦେଶନର ଶୁଣାଣି ସମୟରେ, ମେଡିକାଲ ପାଠ୍ୟବିଭାଗ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପରିଷଦର ସଚିବଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ ବିଭାଗର ସରକାରଙ୍କ ସଚିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେ ସରକାର ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ବିବରଣୀ ପାଇଁ ନୂତନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଜାରି କରିବେ । ଏହି ନୂତନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ, ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ପୂର୍ବ ରାୟ ଅନୁଯାୟୀ ଜାରି କରାଯିବ ବୋଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । 10 ଡିସେମ୍ବର, 1990 ରେ ଉପରୋକ୍ତ ବିବରଣୀ ଆଦେଶ ସଂଖ୍ୟା HPH/10-S-3-90/1629 ମାଧ୍ୟମରେ ଆଂଶିକ ଭାବେ ସଂଶୋଧିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶ ବଳରେ, ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କୁ 15 ଅକ୍ଟୋବର, 1980 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଉପ-ଖଣ୍ଡ (iv) ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରାମୀଣ ଜନସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ରୋଗର ଚିକିତ୍ସା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ 21 ନଭେମ୍ବର, 1990 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ସଂଖ୍ୟା 1512 ଅଧୀନରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ସୂଚନାର ବିଷୟ ସଂଖ୍ୟା 17 କୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଛି ବୋଲି ଗଣ୍ୟ କରାଗଲା । ସେହି ସମାନ ଦିନ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଦେଶ ସଂଖ୍ୟା HPH/10-S-3-90/1630 ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କୁ “ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର, ଅସୁସ୍ଥତା ପ୍ରମାଣପତ୍ର କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାମଲା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସୁସ୍ଥତା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାକୁ ଅନୁମତି ନାହିଁ” ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଚିକିତ୍ସା ପରାମର୍ଶ ଏବଂ ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର BMO କିମ୍ବା ପ୍ରଭାରୀ MO କୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତି-ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହେବାକୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଯେଉଁଠାରେ କି 6 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1991 ରେ ମେମୋ ସଂଖ୍ୟା HPH/10-S-3/90/222 ମାଧ୍ୟମରେ 10 ଡିସେମ୍ବର, 1990 ତାରିଖର ଆଦେଶ ସଂଖ୍ୟା HPH/10-S-3-90/1630 କୁ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା । 7 ମେ, 1991 ର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଅଦାଲତ ଅବମାନନା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ସମାପ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ମୂଳ ଅଧିସୂଚନାର ଅନୁକ୍ଷେପ 6F ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କର ଏକ ପଞ୍ଜିକା ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ କରିବେ । ଆଦେଶରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ “ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ

ସୁଭାଷିସ ବକ୍ତି ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ମେଡିକାଲ ପରିଷଦ [ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ]

ପାଠ୍ୟବିଭାଗ ଦ୍ଵାରା ପଞ୍ଜୀକରଣ ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ଚାକିରିରେ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର/ସହଯୋଗୀ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାର୍ଟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ଜାରି ରଖିବାକୁ ଅଧିକୃତ କରିବ ।” ଏହି ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ମୋଡରେ, କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ମକଦ୍ଦମାର ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହି ସମୟରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ବଳରେ, ଅପିଲକାରୀମାନେ ଗ୍ରାମୀଣ ଜନସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ରୋଗ ଯେଉଁଥିରେ ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗ, ଅପପୁଷ୍ଟି ଜନିତ ଅବସ୍ଥା, ସର୍ପାଘାତ, କୀଟନାଶକ ବିଷକ୍ରିୟା ଇତ୍ୟାଦି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଅଭିଯୋଗ ହେଉଛି ଯେ ଅସୁସ୍ଥତା କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର, ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଜାରି କରିବାର ଆନୁସଙ୍ଗିକ ଅଧିକାରକୁ 21 ନଭେମ୍ବର, 1990 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ସଂଖ୍ୟା HPH/10-S-3-90/1630 ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନିଆଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କର ଏହା ମଧ୍ୟ ମାମଲା ଯେ ଉଚ୍ଚ ଅଧିସୂଚନାର ବିଷୟ ସଂଖ୍ୟା 17 କୁ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କିମ୍ବା ଅସୁସ୍ଥତା କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାର ଯେପରି 'ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଆନୁସଙ୍ଗିକ ଅଧିକାର' କୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯିବାକୁ ଆପତ୍ତି କରି, ଦ୍ଵିତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ମକଦ୍ଦମା ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅପିଲକାରୀମାନେ ତତ୍କାଳୀନ ଆର୍ଥିକ ବିଭାଗ, ବେଙ୍ଗଲ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଜାରି 17 ମେ, 1915 ତାରିଖର ଏକ ଅଧିସୂଚନା ସଂଖ୍ୟା 106-Medical ଉପରେ ନିଜର ମାମଲା ଆଧାରିତ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ଅଧିସୂଚନାର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଂଶ ନିମ୍ନରେ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଛି:

“ବେଙ୍ଗଲ ମେଡିକାଲ ଅଧିନିୟମ, 1914 (ବେଙ୍ଗଲ ଅଧିନିୟମ, VI/1914) ର ଧାରା 18 ର ଖଣ୍ଡ (1) ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରି ଏବଂ ବେଙ୍ଗଲ ପରିଷଦର ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜୀକରଣର ସୁପାରିଶ କ୍ରମେ, ପରିଷଦର ମୁଖ୍ୟ ପରିଚାଳକ ପ୍ରସନ୍ନତାର ସହ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପାଠ୍ୟବିଭାଗର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଉପାଧି, ଯୋଗ୍ୟତା ପ୍ରମାଣପତ୍ର, ଡିପ୍ଲୋମା କିମ୍ବା ଲାଇସେନ୍ସ, ଉଚ୍ଚ ଖଣ୍ଡରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅଧୀନରେ, ଏଭଳି ଉପାଧି,

ଯୋଗ୍ୟତା ପ୍ରମାଣପତ୍ର, ଡିପ୍ଲୋମା କିମ୍ବା ଲାଇସେନ୍ସଧାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ଅଧୀନରେ ପରିଚାଳିତ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଚିକିତ୍ସକମାନଙ୍କ ପଞ୍ଜିକାରେ ତାଙ୍କର ନାମ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବାକୁ ହକଦାର କରିବ ।”

ବେଙ୍ଗଲ ମେଡିକାଲ ଅଧିନିୟମ, 1914 ର ଧାରା 15 ଏବଂ 18 ସହିତ ପଠିତ ଏହି ଅଧିସୂଚନା ବଳରେ, ଅପିଲକାରୀ ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ବେଙ୍ଗଲ ପରିଷଦର ମେଡିକାଲ ଡାକ୍ତରମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପରିଚାଳିତ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଚିକିତ୍ସକମାନଙ୍କ ପଞ୍ଜିକାରେ ସେମାନଙ୍କର ନାମ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଅନୁରୋଧ କରି କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନଟି ଏହି ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏହି ସର୍ତ୍ତ ଅଧୀନରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପେଶା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସ୍ଵସ୍ଥ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଅଧିକାର ହେଉଛି ଔଷଧ ଲେଖିବା ଏବଂ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବା ଏବଂ ଆଦେଶର ଏହି ଅଂଶ ଚୁଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଏହି ଆଦେଶରେ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ, ବେଙ୍ଗଲ ମେଡିକାଲ ପରିଷଦ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଅପିଲ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଖଣ୍ଡପୀଠ ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ । ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ବାତିଲ କରିବା ପାଇଁ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଦ୍ଵାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଦୁଇଟି ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ହେଲା: (1) “ଧାରା 18 ର ପ୍ରୟୋଗ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା ପାଇଁ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ହେଲା— (a) ପରିଷଦର ସନ୍ତୋଷ ଯେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯୋଗ୍ୟତା ଦକ୍ଷ ଚିକିତ୍ସା ପେଶା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଜ୍ଞାନ କିମ୍ବା କୌଶଳର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନିର୍ଭରୋକ୍ତି ଅଟେ, (b) ପରିଷଦ ଦ୍ଵାରା ସରକାରଙ୍କୁ ସେହି ମର୍ମରେ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ, ଏବଂ (c) ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା, ସେଭଳି ବିବରଣୀ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉପରେ, ସରକାରୀ ରାଜପତ୍ରରେ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ଵାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ । ଆମେ ଭାବୁନାହିଁ ଯେ 1915 ମସିହାରେ, ପରିଷଦ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ 1980 ମସିହାରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ଏକ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ କିମ୍ବା ଯୋଗ୍ୟତାର ଗୁଣବତ୍ତା କିମ୍ବା ଯୋଗ୍ୟତା ବିଷୟରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇପାରିଥାନ୍ତା ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୈବୀ ପୂର୍ବାଭାସ କିମ୍ବା ଦୂରଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା ଏହାର ସନ୍ତୋଷ ବିବରଣୀ କରିପାରିଥାନ୍ତା । କିମ୍ବା ଆମେ ଭାବୁନାହିଁ ଯେ ସରକାର ଏକ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ କିମ୍ବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ଵାରା ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟରେ କିମ୍ବା ଶୂନ୍ୟତାରେ ଏକ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ

ସୁଭାଷିସ ବକ୍ତି ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ମେଡିକାଲ ପରିଷଦ [ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ]

କିମ୍ବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର କିମ୍ବା ଯୋଗ୍ୟତାକୁ ସ୍ୱୀକୃତି କିମ୍ବା ଅନୁମୋଦନ କରିପାରିବେ, ଯାହା ଅଧିସୂଚନା ତାରିଖରେ ଅସ୍ଥିତରେ ନଥିଲା ।” (2) ଏ.କେ. ସତ୍ତାପତି ବନାମ କେରଳ ରାଜ୍ୟ, AIR (1992) SC 1310 ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ଏହା ଦେଖାଗଲା ଯେ “ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ରାଜ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଦେଶରେ ଆଲୋପାଥ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତିରେ ପେଶା କେବଳ ସେତେବେଳେ କରିପାରିବେ ଯଦି ସେ ଏକ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗ୍ୟତା ଧାରଣ କରିଥିବେ” ଏବଂ ଯେହେତୁ ଅପିଲକାରୀମାନେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଯୋଗ୍ୟତା ଧାରଣ କରିନାହାନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ନାମ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଗଲା । ଏଣୁ, ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ।

ଏହି ଅପିଲକାରୀମାନେ ଚାହୁଁଥିବା ଏକମାତ୍ର ପ୍ରତିକାର ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କର ‘ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଆନୁସଙ୍ଗିକ ଅଧିକାର’ ଯେପରିକି ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କିମ୍ବା ଅସୁସ୍ଥତା କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ସୁରକ୍ଷା । ବାସ୍ତବରେ, ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ 15 ଅକ୍ଟୋବର, 1980 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ସଂଖ୍ୟା Health/MA/7076/5M-5/80 ର ବୈଧତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁନାହାନ୍ତି । ଏହି ଅଧିସୂଚନା ବଳରେ ହିଁ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ଆସିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚାର ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ, ଯାହାଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ଅଛି, ସେମାନେ ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କିମ୍ବା ଅସୁସ୍ଥତା କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିପାରିବେ କି?

ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ମୁକ୍ତିଆର ଚାନ୍ଦ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ, [1998] 7 SCC 579 ମାମଲା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ମାମଲାରେ, ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଔଷଧ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରସାଧନ ନିୟମାବଳୀ, 1945 ମସିହାର ନିୟମ 2(ee)(iii) ଅଧୀନରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଅଧିସୂଚନାଗୁଡ଼ିକର ବୈଧତାକୁ ଆପଣି କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସରକାର କେତେକ ବୈଦ୍ୟ/ହାକିମମାନଙ୍କୁ ଆଧୁନିକ ଚିକିତ୍ସା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ଅଧିସୂଚନା ଏବଂ ଉକ୍ତ ନିୟମର ବୈଧତାକୁ କାଏମ ରଖି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ, ଔଷଧ ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ “ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ଆଧୁନିକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତିରେ ଯୋଗ୍ୟତା ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଘୋଷଣା ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଧୁନିକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପଦ୍ଧତିରେ ଚିକିତ୍ସା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ରାଜ୍ୟର ଏକ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଅଟନ୍ତି ।” ତାତ୍ତ୍ୱିକ ମୁକ୍ତିଆର

ଚାନ୍ଦ ମାମଲାରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଚିକିତ୍ସକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଇଟି ପଞ୍ଜିକା ରହିପାରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଭାରତୀୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକା ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକା । ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକା ପାଇଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଯୋଗ୍ୟତା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବେ । ଆଲୋପାଥ୍ୟ ଔଷଧ ଲେଖିବା ପାଇଁ ବୈଦ୍ୟ କିମ୍ବା ହାକିମମାନଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ସହିତ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାରକୁ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଯୋଗ୍ୟ ଆଲୋପାଥ୍ୟ ଡାକ୍ତର ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲେ ଏବଂ ବୈଦ୍ୟ/ହାକିମମାନଙ୍କ ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ସେଭଳି ଅଞ୍ଚଳର ବାସିନ୍ଦାମାନଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ, ସେମାନଙ୍କୁ ଆଧୁନିକ ଚିକିତ୍ସା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଜନସ୍ୱାର୍ଥରେ ଥିବା ଦେଖାଗଲା । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ଡାକ୍ତର ମୁକ୍ତିଆର ଚାନ୍ଦ ମାମଲାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏହା କୁହେ ଯେ: “ଏହା ସମ୍ଭବ ଯେ କୌଣସି ରାଜ୍ୟରେ, ଆଧୁନିକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଚିକିତ୍ସା ଚିକିତ୍ସକମାନଙ୍କ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସମ୍ପର୍କିତ ଆଇନ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ‘ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗ୍ୟତା’ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟତା ଆଧାରରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହେବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ କରିପାରେ, ଯାହା କେବଳ ଭାରତୀୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହେବା ପାଇଁ ଏକ ପୂର୍ବ ସର୍ତ୍ତ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ଏକ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ପଞ୍ଜୀକରଣ ପାଇଁ ନୁହେଁ । 1956 ମସିହାର ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ମଧ୍ୟ, ‘ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗ୍ୟତା’ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଅଟେ । ତାହାର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଏହା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ଜରୁରୀ । ‘ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗ୍ୟତା’ ଧାରଣ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ପଞ୍ଜୀକରଣ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏକ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ପଞ୍ଜୀକରଣ ପାଇଁ ଏହା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତଥାପି, ଏକ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାରତୀୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ‘ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗ୍ୟତା’ ଧାରଣ କରିନାହାନ୍ତି । ଏହା ଧାରା 15(1), 21(1) ଏବଂ 23 ର ମିଳିତ ପଠନରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏକ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଏଭଳି ଯୋଗ୍ୟତା ବଳରେ ଏବଂ ଏକ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହେବା ପରେ, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି 1956 ମସିହାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15(2)(b) ଅଧୀନରେ ଆଲୋପାଥ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା କରିବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ।” ଏହି ଯୁକ୍ତି ଆଧାରରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଂଶିକ ଭାବେ ଏ.କେ. ସଭାପତି ମାମଲାକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲା ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଲୋପାଥ୍ୟ

ଚିକିତ୍ସା କେବଳ ସେତେବେଳେ କରିପାରିବେ ଯଦି ସେ ଏକ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗ୍ୟତା ଧାରଣ କରିଥିବେ । *ଭାରତୀୟ ମେଡିକାଲ ପରିଷଦ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବନାମ ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ*, [1996] 7 SCC 731 (2 ଜଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି) ମାମଲାରେ ଏହା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ “...ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ MBBS ର ମୂଳ ଯୋଗ୍ୟତା ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ଯୋଗ୍ୟତା ଭାବରେ ରାଜ୍ୟ ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହେବା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରାର୍ଥୀ ପାଇଁ ଏକ ପୂର୍ବ ସର୍ତ୍ତ ଅଟେ...” ସମାନ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଏ.କେ. ସଭାପତି ମାମଲାରେ ହୋଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପ୍ରକାଶିତ ସଦୃଶ ମତ ବାତିଲ ହୋଇସାରିଥିବାରୁ, *ଭାରତୀୟ ମେଡିକାଲ ପରିଷଦ ବନାମ ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ*, [ଉପରୋକ୍ତ] ମାମଲାରେ ଏହି ମତ ମଧ୍ୟ ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ ବାତିଲ ହୋଇଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାକୁ ଫେରିବା, ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କର ଔଷଧ ଲେଖିବାର କିମ୍ବା ଅସୁସ୍ଥତା କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ଏ.କେ. ସଭାପତି ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ ‘ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗ୍ୟତା’ ଧାରଣ କରିନାହାନ୍ତି । *ଡାକ୍ତର ମୁକ୍ତିଆର ଚାନ୍ଦ* ମାମଲାର ରାୟର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଏହି ମତକୁ କାଏମ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ନାମ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବାରେ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚାର ପାଇଁ ଥିବା ଏକମାତ୍ର ପ୍ରସଙ୍ଗ ହେଉଛି ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କିମ୍ବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାରର ଏକ ଅଂଶ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ । *ଡାକ୍ତର ମୁକ୍ତିଆର ଚାନ୍ଦ* ମାମଲାରେ, ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ “...କାରଣ ଏକ ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କରିବା ଏକ ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତିର ପେଶା କରିବାର ଏକ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ଅଧିକାର ଅଟେ । ତେଣୁ, ଏକ ବ୍ୟାପକ ଅର୍ଥରେ, ଏକ ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତିର ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କରିବାର ଅଧିକାର ସେହି ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତିର ପେଶା କରିବାର ଅଧିକାରର ସମାନାର୍ଥକ ହେବ । ସେହି ଅର୍ଥରେ, ଏକ ଆଲୋପାଥ୍ୟ ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ଆଲୋପାଥ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଦାବିରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପୃଥକ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।” ଅପିଲକାରୀମାନେ ବୈଧ ଭାବରେ କେତେକ ରୋଗର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ, ସେମାନଙ୍କର ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର କିମ୍ବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ସେମାନଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର

ଅଧିକାରରୁ ପୃଥକ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରମାଣପତ୍ର କିମ୍ବା ଔଷଧ ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଏଭଳି ଅଧିକାର ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ । ଗୋଟିକୁ ଅନ୍ୟତରୁ ଅଲଗା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଥରେ ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ, ତେବେ ଔଷଧ ଲେଖିବା କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକୀୟ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାର ଅଧିକାର ସେଥିରୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇଥାଏ । ଅନ୍ୟଥା ଚିକିତ୍ସା କରିବାର ଅଧିକାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଣୁ, କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ଯଦି ଧରିନିଆଯାଏ ଯେ 1915 ମସିହାର ଅଧିସୂଚନା ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ନାହିଁ, ତଥାପି ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କର ଔଷଧ ଲେଖିବାର ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଯାଉଛି ଏବଂ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଉଛି ।

ତେଣୁ, ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଆଜି ଠାରୁ ଛଅ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ସେଥିରେ ସୁଚିତ ସୀମିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ମେଡିକାଲ ପଞ୍ଜିକାରେ ସମସ୍ତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଡିପ୍ଲୋମା ଧାରୀମାନଙ୍କ ନାମ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବେ । ଅପିଲଟିକୁ ତଦନୁଯାୟୀ ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

କେ.କେ.ଟି.

ଅପିଲ ମଞ୍ଜୁର ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

“ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁୟମନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ” ।

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।